

Arrest

nr. 54 830 van 24 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat L. LUYTENS *loco* advocaat K. VAN BELLINGEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker die volgens zijn verklaringen op 30 november 2009 het Rijk binnenkwam, diende op 1 december 2009 een asielaanvraag in.

Op 22 december 2009 werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 17 maart 2010 werd verzoeker gehoord voor het Commissariaat-generaal.

Op 9 september 2010 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent van Koerdische origine, bezit de Syrische nationaliteit en bent geboren op (...) 1979 in het dorp (...), nabij (...) in de provincie Hasake. U woonde tot aan uw legerdienst in (...). U volgde beroepsonderwijs, richting elektriciteit, op secundair niveau maar sloeg niet in uw vijfde jaar. U vermoedt dat dit was omdat u tijdens een discussie tegen een Arabische leraar had gezegd dat u Koerd was. U besloot geen verdere poging meer te wagen om uw secundair onderwijs af te maken omdat u dacht dat diezelfde leraar u opnieuw zou dwarsbomen. U volbracht de legerdienst in Hama en Damascus tussen (...)1998 en (...) 2000. In juni 2001 verhuisde u van (...) naar D, waar u barman werd in een discotheek. Sinds 2004 bent u een sympathisant van de PYD, een verboden Koerdische oppositiepartij. U woonde in private kring twee meetings van de partij bij waar gesproken werd over Koerdische rechten. Soms las u het partijblad, dat u van vrienden kreeg, en u steunde de partij ook financieel. Eveneens in 2004 werd u gearresteerd door de politieke veiligheidsdienst omdat u met een vriend Koerdisch sprak. U werd tien dagen opgesloten en dan zonder meer vrijgelaten. Met ingang van 22 maart 2009, na de viering van het feest van newroz, verstopte u twee gezochte leden van de PYD in uw huis. Het ging om (...), de hoogste partijleider van D, en een activiste met de naam (...). Omstreeks 5 mei 2009 vertrok u, op vraag van (...), naar Aleppo met als opdracht er informatie te gaan verzamelen over de situatie inzake eventuele incidenten, publicaties of pamfletten. De eerste nacht in Aleppo bracht u door bij een onbekend persoon van de partij. De tweede dag werd u opgehaald door uw contactpersoon, Abu Adel, die u meenam naar Afrin, waar hij u de volgende dag inlichtte over de situatie in Aleppo. U bleef ook de volgende nacht in Afrin maar kreeg omstreeks drie of vier uur 's ochtends een telefoontje van uw buurman uit D. Hij vertelde u dat er in uw huis werd ingebroken, vermoedelijk door de veiligheidsdiensten. In de daaropvolgende dagen vernam u van uw buurman dat de veiligheidsdiensten elke dag terug naar uw huis kwamen en bij de burens naar u ging informeren. Ook het huis van uw ouders in (...) werd bezocht door de veiligheidsdiensten en uw vader werd dagelijks meegenomen en ondervraagd over uw verblijfplaats. U leefde sinds deze incidenten ondergedoken. In de daaropvolgende zes maanden probeerde uw vader tevergeefs uw probleem te regelen met smeergeld en werd besloten om naar mogelijkheden te zoeken om u uit het land te krijgen. Op 16 november 2009 verliet u Syrië. U stak de grens met Turkije over en reisde per bus naar Istanbul. Op 24 november 2009 verliet u uit Turkije, verstoppt in een vrachtwagen. Op 30 november 2009 kwam u aan in België. Op 1 december 2009 verklaarde u zich vluchteling bij de Belgische autoriteiten. Tijdens uw verblijf in België kwam u te weten dat uw schoonbroer, (...), die een verantwoordelijke van de PYD is, in België was. Hij contacteerde u nadat hij van uw familie had vernomen dat u hier ook was aangekomen. U vreest bij terugkeer naar Syrië gearresteerd te worden en nooit meer vrij te komen. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende stukken neer: een certificaat van het einde van de militaire dienst, uw militair boekje, een uittreksel van de burgerlijke stand, een enveloppe van de firma A. in welke de eerder genoemde documenten werden opgezonden, een kopie van uw identiteitskaart, een attest van de Europese sectie van de PYD waarin wordt gesteld dat u een sympathisant van deze partij bent.

B. Motivering

Na uw gehoor op het CGVS dient te worden vastgesteld dat, niettegenstaande de door u ingeroepen vrees, de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kunnen worden toegekend omdat u de feiten die aan de grondslag van uw vrees liggen niet aannemelijk heeft gemaakt. Allereerst volstaan de door u neergelegde documenten niet als voldoende bewijs van uw vrees bij terugkeer naar Syrië te zullen worden vervolgd door de Syrische autoriteiten. Deze documenten ondersteunen, met uitzondering van het attest van de PYD, enkel uw identiteit en het feit dat u de legerdienst volbracht. Hoewel het attest van de PYD stelt dat u een sympathisant van de partij bent, kan ook dat op zich niet volstaan om een toekomstgerichte vrees tegenover de Syrische autoriteiten te rechtvaardigen. Dit ongedateerde attest, dat door de Belgische afdeling van de partij op aanvraag werd afgeleverd, is een niet publiek document dat geen enkele indicatie geeft over de werkelijke betrokkenheid van de aanvrager bij politieke actie of bij het gedachtegoed van de partij in het verleden, het heden of de toekomst. Daarentegen wordt vastgesteld dat het door u neergelegde attest van de burgerlijke stand van (...) is uitgereikt op 31 december 2009, toen u al voortvluchtig zou

zijn geweest en toen uw identiteitskaart door de autoriteiten al in beslag zou zijn genomen (gehoor, p. 27). Het document draagt bovendien de vermelding dat het werd uitgereikt voor gebruik in het buitenland. Het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat de autoriteiten zulk een document zouden uitreiken indien zij, zoals u beweerde, in deze periode naar u op zoek waren in D. en bij uw familie in (...) (gehoor,

p. 24). Het lijkt ook onwaarschijnlijk dat uw familie het risico zou nemen dit document voor gebruik in het buitenland te gaan vragen in deze situatie, gezien zij dan zouden bekennen dat zij op de hoogte waren van uw verblijfplaats en situatie terwijl uw vader, volgens u, al dikwijls was verhoord daarover (gehoor, p. 24). Deze vaststelling is een negatieve indicator voor de algemene geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Waar de neergelegde bewijzen niet volstaan om een toekomstgerichte vervolgingsvrees te bewijzen zouden de afgelegde verklaringen, op zich of als aanvulling, voldoende bewijs kunnen vormen indien zij coherent, plausibel en niet strijdig met algemeen bekende feiten zouden zijn. Uw verklaringen betreffende de directe aanleiding tot uw vlucht uit Syrië kunnen in deze context echter niet overtuigen. Zij komen immers weinig plausibel en soms intern incoherent over.

Allereerst komt het onwaarschijnlijk over dat partijmensen, waaronder de leidende figuur van D, bij u waren ondergedoken. U kon niet overtuigend verklaren hoe en waarom zij bij u terecht waren gekomen. U speculeerde dat het misschien was omdat ze misschien via anderen contact zouden genomen hebben met (...) (gehoor, p.20). Het komt echter niet overtuigend over dat u niet eens zou gevraagd hebben hoe het komt dat deze mensen bij u kwamen onderduiken. U blijft ook in uw verdere verklaringen vaag over uw gasten. Gevraagd naar uw gesprekken met hen antwoordde u dat u nauwelijks met uw gasten sprak. U informeerde niet eens naar de problemen van de tweede persoon die bij u was ondergedoken. U legde dit uit door te stellen dat u 's nachts werkte en overdag sliep maar dat is geen afdoende verklaring gezien u anderzijds stelde dat u de communicatie verzorgde tussen hen en de andere partijleden en dat zij u zelfs in die mate zouden hebben vertrouwd dat zij u een belangrijke geheime opdracht gaven, namelijk een informatiemissie naar Aleppo (gehoor, p. 22).

Verder komt het weinig plausibel over dat de partijleider u, als gewoon sympathisant, zou belasten met de opdracht om op 5 mei 2009 naar Aleppo te vertrekken om informatie te verzamelen bij de lokale partijafdeling daar. Het uitvoeren van deze opdracht zou niet enkel een risico voor uzelf hebben ingehouden maar een groot veiligheidsrisico voor de partij. U zou immers een zicht krijgen op de interne partijwerking en het netwerk van de partij. Daarenboven komt het niet plausibel over dat de mechanismen hiervoor niet zouden zijn ingebed in de bestaande partijwerking, wat het inzetten van een buitenstaander overbodig zou maken. De geloofwaardigheid van uw beweringen omtrent uw missie naar Aleppo wordt verder ondergraven door een incoherentie betreffende de afwikkeling van de situatie betreffende uw twee gearresteerde gasten, (...). Gevraagd wat er met hen gebeurde na hun arrestatie, zei u dat u op het moment dat u in Turkije toekwam naar uw vader belde om te weten te komen wat er met hen gebeurd was. U vader zei toen dat zij nog steeds in detentie waren (gehoor, p. 26). Later vermeldde u echter dat u, omwille van het risico dat de telefoonlijn zou gesurveilleerd worden, enkel tegen uw vader had gezegd dat u veilig in Turkije was (gehoor, p. 27).

De onwaarschijnlijkheden, de lage plausibiliteit van uw beweringen en de vastgestelde inconsistentie, laten, zeker gezien de aantasting van de algemene geloofwaardigheid die voortvloeide uit de neergelegde documenten, niet toe dat het voordeel van de twijfel wordt toegekend aan uw beweringen omtrent de gebeurtenissen die aan uw vertrek uit Syrië ten grondslag lagen.

De problemen betreffende uw algemene geloofwaardigheid stralen ook af op uw in de vragenlijst opgenomen bewering in 2004 te zijn gearresteerd en voor tien dagen te zijn vastgehouden omdat u op straat Koerdisch had gesproken. Elk hard bewijs hiervan ontbrak in uw dossier terwijl het hier toch gaat over een gebeurtenis waarvan men kan veronderstellen dat er administratieve sporen zouden zijn. Sterker nog, hoewel er u tijdens uw gehoor bij het CGVS werd gevraagd of u nog iets toe te voegen had aan uw relaas antwoordde u ontkennend. Gezien de lage geloofwaardigheid van uw andere verklaringen kan ook voor wat betreft deze arrestatie niet het voordeel van de twijfel worden toegekend.

Tot slot zijn er nogal wat bedenkingen bij uw activisme voor de PYD en uw behoefte om zich hierover te uiten. Hoewel u, als sympathisant, een zeer elementaire kennis over de partij en haar programma had heeft u in Syrië nooit deelgenomen aan enige publieke actie van de partij. U beweerde dat u slechts occasioneel een partijpublicatie las die u van een vriend kreeg en dat u sinds 2004 enkel aanwezig was op twee private meetings over de rechten van de Koerden. Hoewel u beweert dat een PYD-verantwoordelijke in België, (...), uw schoonbroers is, nam u ook in België nooit deel aan enige actie van de partij. Uw bewering dat u wel wilde actie voeren voor de Syrische ambassade maar het adres niet kende kan niet worden aanvaard, gezien u zelf stelde in België in contact te staan met (...) (gehoor, p. 13-17). Er kan slechts worden besloten dat u niet de drang voelt uw politieke ideeën publiek te uiten.

Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat u er niet bent in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Omwille van dezelfde redenen dient te worden vastgesteld dat u evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet heeft aannemelijk gemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna verkort de Conventie van Genève) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Vooreerst merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat artikel 1, A) 2 van de Conventie van Genève op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging. Deze bepaling is geen duidelijke en juridisch volledige tekst die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een bepaalde wijze te handelen, oplegt en derhalve heeft deze bepaling geen directe werking. Verzoeker kan de rechtstreekse schending van deze bepaling dan ook niet dienstig inroepen (RvS 30 april 2004, nr. 130.935).

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing ten onrechte voorhoudt dat hij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

In een eerste onderdeel van het middel stelt verzoeker dat hij ter ondersteuning van zijn asielrelaas volgende documenten heeft neergelegd: een certificaat van het einde van zijn militaire dienst, zijn militair boekje, een uittreksel uit de burgerlijke stand en een enveloppe van de firma A. waarin de voormelde documenten werden verzonden, alsook een attest van de Europese sectie van de partij PYD waaruit blijkt dat hij een sympathisant is van deze partij. Voorts stelt verzoeker dat de waarachtigheid qua inhoud en de echtheid van deze documenten op geen enkele wijze worden betwist door de tegenpartij. Er werd tot op heden ook nooit twijfel geuit over zijn identiteit, het feit dat hij in legerdienst was en dat hij een sympathisant is van de partij PYD. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal ten onrechte voorhoudt dat verzoeker met het attest van de partij PYD geen enkel bewijs aanbrengt van zijn werkelijke betrokkenheid in Syrië bij politieke acties van de partij of het gedachtegoed van de partij in het verleden, het heden of in de toekomst. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing volledig voorbijgaat aan de verschillende concrete feiten en omstandigheden die door hem naast de documenten in zijn asielrelaas werden aangehaald. Verzoeker verduidelijkt dat hij sinds 2004 sympathisant is van de PYD een verboden Koerdische oppositiepartij en dat hij twee meetings in private kring heeft bijgewoond van de PYD waar de problematiek van de Koerdische rechten werd besproken. Hij steunde de PYD ook financieel en volgde het partijblad. Vanaf 22 maart 2009 heeft hij twee gezochte leden van de PYD bij hem thuis laten onderduiken, met name de partijleider en een activist. Op 5 mei 2009 aanvaardde hij een missie om informatie te verzamelen en te verspreiden rond de PYD. Hij ging naar Afrin waar hij verder info en logistieke steun kreeg, doch enkele dagen later werd hij door zijn buurman in Afrin verwittigd dat de veiligheidsdiensten zijn woning in D. waren binnengekomen. Hij werd gezocht en zijn ouders werden lastig gevallen. Verzoeker merkt op dat de motivering van de bestreden beslissing stelt dat de door hem neergelegde bewijzen niet volstaan om een toekomstgerichte vervolgingsvrees te bewijzen, waaruit hij meent af te leiden dat er geen betwisting is over de vrees die hij gehad heeft voor zijn vertrek uit Syrië.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de*

réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts

worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In casu heeft de commissaris-generaal geoordeeld dat er een aantal belangrijke leemten, vaagheden en incoherenties terug te vinden waren in de verklaringen van verzoeker waardoor weinig geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker.

Wat de neergelegde stukken betreft, betwist de verweerder niet dat verzoeker deze stukken heeft neergelegd, noch dat deze stukken niet echt zouden zijn. Evenwel stelt de verweerder in de motivering van de bestreden beslissing dat deze stukken, met uitzondering van het attest van de PYD, enkel zijn identiteit ondersteunen en het feit dat verzoeker zijn legerdienst volbracht. Deze vaststelling is niet kennelijk onredelijk en verzoeker beweert ook niet dat deze documenten andere informatie zouden bevatten. Het door verzoeker aangebrachte attest van de PYD, dat van een Belgische afdeling van de partij lijkt te zijn, vermeldt enkel dat hij een sympathisant is van de partij. Terecht stelt de verweerder dat een dergelijk attest op aanvraag werd afgeleverd en geen enkele indicatie geeft over de werkelijke betrokkenheid van verzoeker bij politieke actie of bij het gedachtegoed van de partij in het verleden, het heden of de toekomst. Verzoeker kan niet anders voorhouden. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verweerder om te oordelen dat de neergelegde bewijzen op zich niet volstaan om een vervolgingsvrees aan te tonen doch een voldoende bewijs zouden kunnen vormen voor zover verzoeker coherente en plausibele verklaringen aflegt, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Wat betreft het attest van de burgerlijke stand merkt de verweerder in de bestreden beslissing op dat dit attest werd uitgereikt nadat verzoeker al voortvluchtig zou zijn geweest en nadat zijn identiteitskaart volgens zijn verklaringen reeds door de autoriteiten in beslag werd genomen. Bovendien vermeldt dit document dat het werd uitgereikt voor gebruik in het buitenland. Daarop stelt de verweerder vast dat het zeer onwaarschijnlijk is dat de autoriteiten dergelijk attest nog zouden uitreiken aan iemand zoals verzoeker, die beweert dat de autoriteiten naar hem op zoek waren in deze periode en dat zijn familieleden in deze situatie het risico zouden nemen om een dergelijk document voor gebruik in het buitenland te gaan aanvragen. Deze vaststelling en overwegingen worden door verzoeker op geen enkele wijze weerlegd.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, gaat de verweerder wel degelijk in op de verklaringen welke door verzoeker werden afgelegd. In de bestreden beslissing wordt op een omstandige wijze uiteengezet waarom geen geloof wordt gehecht aan de verklaringen van verzoeker. Ook hier dient alweer te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen. Hiermee slaagt verzoeker er geenszins in aan te tonen dat zijn vrees gegrond is.

Waar verzoeker afleidt dat uit de motivering, dat de neergelegde bewijzen niet zouden volstaan om een toekomstgerichte vervolgingsvrees te bewijzen, blijkt dat er geen betwisting bestaat over de vrees die hij had voor zijn vertrek uit Syrië, kan hij niet worden gevolgd. Het is niet omdat de verweerder van oordeel is dat de neergelegde bewijsstukken geen toekomstgerichte vervolgingsvrees kunnen bewijzen, dat hij er van uitgaat dat er wel een vervolgingsvrees was in het verleden. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de verweerder geen geloof hecht aan het asielrelaas van verzoeker en dus ook aan zijn vervolgingsvrees. Evenwel is de verweerder ook nagegaan of de neergelegde

bewijsstukken, waaronder het attest van een Belgische afdeling van de PYD partij, tot gevolg zouden kunnen hebben dat verzoeker in de toekomst wel een vervolgingsvrees zou kunnen hebben.

Met zijn argumentatie overtuigt verzoeker niet van een gegronde vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel van het middel stelt verzoeker dat zijn asielrelaas niet enkel gesteund is op de problemen ten gevolge van zijn activiteiten voor de partij PYD, maar in essentie omwille van de problemen door zijn Koerdische origine. Verzoeker verduidelijkt dat het gegeven dat hij sympathisant is van de PYD en zelfs meer, ingegeven is door de problemen die de Koerden in Syrië omwille van hun origine ervaren. Verzoeker is van oordeel dat de basisproblematiek, nl. zijn Koerdische origine duidelijk niet werd bekeken in het licht van de Conventie van Genève. De Conventie van Genève bepaalt duidelijk dat politiek asiel kan worden toegekend aan de persoon die vervolging vreest in zijn land van herkomst niet alleen omwille van politieke activiteiten, maar ook omwille van ras of origine. De problematiek van de Koerden als minderheid in Syrië is een gekend gegeven en hierop werd niet ingegaan in de bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat hij wel duidelijk heeft gemaakt dat hij vroeger wel problemen heeft gekend in Syrië door zijn Koerdische origine. Zo verwees hij naar de problemen die hij kende op school na discussie met een Arabische leraar waar zijn origine ter sprake kwam.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt inderdaad dat hij melding maakte van problemen die hij in het verleden heeft gehad omwille van zijn Koerdische origine. Zo waren er de problemen toen hij nog studeerde (vóór 1998). Verzoeker vermoedt dat hij nooit door zijn secundair onderwijs is geraakt omdat hij ooit in discussie ging met een leraar tegen wie hij gezegd had dat hij Koerd was. Tevens verklaarde verzoeker dat hij in 2004 gedurende tien dagen werd opgesloten nadat hij met een vriend Koerdisch sprak. Evenwel dient te worden vastgesteld dat deze aangehaalde problemen geenszins hebben geleid tot zijn vlucht uit Syrië. Verzoeker verklaarde zelf dat hij Syrië pas in 2009 heeft verlaten en dat de aanzet van zijn vertrek de politieke problemen waren welke hij ondervond in zijn land van herkomst. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de basis van zijn problemen zijn Koerdische origine is i.p.v. zijn problemen ten gevolge van zijn sympathieën voor de PYD. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij duidelijk uiteenzet voor welke problemen hij een vervolging vreest. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij verzoeker.

Verzoekers uiteenzetting laat niet toe te besluiten tot een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat een aantal van zijn verklaringen incoherenties zouden vertonen.

Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht, zoals opgelegd door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, betreft, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de voormelde wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de bestreden beslissing, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent aangezien hij de verschillende motieven van de bestreden beslissing bekritiseert, zodat het normdoel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt geenszins aangetoond. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker eigenlijk de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt verder onderzocht worden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zich bij de beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de asielaanvraag en de vraag om subsidiaire bescherming is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker betwist het onderdeel van de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat het zeer onwaarschijnlijk is dat hij partijmensen bij zich heeft laten onderduiken. Met betrekking tot de vraag hoe en waarom deze mensen bij hem terecht kwamen stelt verzoeker dat hij hiervoor waarschijnlijk werd aangezocht via contacten met (...). Verzoeker meent dat de bestreden beslissing volledig onduidelijk is op dit punt en niet aantoont waarom er sprake is van een incoherentie. Verzoeker meent dat elke verklaring of uitleg die hij geeft op een zeer subjectieve wijze wordt geïnterpreteerd. Met betrekking tot zijn missie herhaalt verzoeker dat hij in opdracht van de partij PYD informatie diende in te winnen bij de plaatselijke afdeling in Aleppo. Volgens verzoeker toont de motivering van de bestreden beslissing niet aan waarom deze verklaring niet zou kloppen, temeer hij minder verdenkingen zou opleveren dan leiders of zeer openlijk actieve leden van de PYD. Betreffende de motivering dat verzoeker enkel melding maakte in zijn vragenlijst van zijn arrestatie in 2004 en dit niet aan bod is gekomen tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal, stelt verzoeker dat op het Commissariaat-generaal gefocust werd op de directe reden van zijn vertrek uit Syrië. Verzoeker meent dat het de taak was van de commissaris-generaal om verzoeker hierop attent te maken tijdens het verhoor. Verzoeker leidt uit dit laatste punt niet enkel een schending van de motiveringsplicht, doch ook van de zorgvuldigheidsplicht af. Wat betreft het activisme van verzoeker voor de PYD herhaalt verzoeker zijn eerdere verklaringen.

Verzoeker betwist op een zeer algemene wijze de incoherenties. Zo stelt hij telkens opnieuw dat de aangehaalde incoherenties onduidelijk zijn voor hem en dat zijn verklaringen op een subjectieve wijze geïnterpreteerd worden. Hij tracht de aangehaalde incoherenties te minimaliseren zonder zelf duidelijk aan te geven wat er precies onduidelijk is en op welk punt zijn verklaringen op een subjectieve wijze werden geïnterpreteerd. Evenmin repliceert verzoeker op de bedenkingen van de commissaris-generaal welke in de betwiste beslissing geformuleerd staan. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van zijn verklaringen. Door het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen toont verzoeker echter niet aan de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onjuist zijn. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont echter aan waarom de verweerder van oordeel is dat verzoeker incoherente verklaringen heeft afgelegd. Van een onduidelijkheid is geen sprake.

Waar verzoeker meent dat de commissaris-generaal hem attent had moeten maken dat hij in zijn vragenlijst melding maakte van een arrestatie, terwijl hij dit niet deed tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal, kan verzoeker niet worden gevolgd. Het is de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn problemen op een duidelijke en volledige wijze uiteen te zetten. Verzoeker mag deze verantwoordelijkheid niet afwentelen op de verweerder. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij een belangrijke gebeurtenis zoals een arrestatie, uit eigen beweging aanhaalt. Van een schending van de zorgvuldigheidsplicht is geen sprake.

Bovendien dient te worden aangestipt dat alle motieven in hun geheel dienen te worden gelezen en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie van de commissaris-generaal niet kennelijk onredelijk, noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Eveneens blijkt dat verzoekers zaak op geïndividualiseerde basis werd onderzocht. Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de commissaris-generaal niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU